

Jeg beklager sådan set, at ministeren har fraveget, kan man sige, den model, der har været i tidligere redegørelser, hvor man har sluttet med en handlingsplan, som efterfølgende også gør det muligt at vurdere, om man så har nået de mål, man har opstillet. Jeg ser det som en konsekvens af, at der faktisk ikke er opstillet nogen mål, og at der derfor heller ikke efterfølgende vil være noget at måle. Lad mig give et par eksempler på det. F.eks. står der på side 10:

»Antallet af danskere, der spiser sundt, skal øges markant, og sunde kostvaner skal være en naturlig del af hverdagen. Problemerne skal forebygges med information, rådgivning og mærkning af fødevarerne, så befolkningen kan sammensætte en sund kost på et kvalificeret grundlag.«

Det synspunkt er der i sagens natur ingen, der kan være imod, jeg er helt sikker på, at vi deler den opfattelse her i Folketinget. Og så spørger man jo sig selv: Jamen hvad er det så, det nærmere går ud på? Hvordan skal de her smukke ord omsættes i handling? Hvad er det egentlig, ministeren vil gøre for at opnå de her ting?

Ministeren skriver et andet sted, at regeringen opfatter det som en central opgave at udvikle kommunikationsværktøjer. Udmærket, ja, men hvordan? Hvad går det ud på? Hvad er det, ministeren vil?

Som det allerede har været fremhævet i debatten, som blev indledt på baggrund af Venstres ordførers ordførertale, er det meget vigtigt at se på situationen omkring børn og unge, som får alt for meget fedt og sukker. Det er tydeligt, at flere danske børn bliver overvægtige; der er undersøgelser, der taler om op til 30 pct. Det fremgår også af redegørelsen, at der bliver dyrket for lidt motion, spist for usundt, og at der i det hele taget er tale om en livsstil, der kan føre til mere sygdom og dårligere livskvalitet. Det er ikke så tydeligt i redegørelsen, at der faktisk her er tale om en social slagside.

Regeringen har iværksat – og det omtalte Venstres ordfører også – projektet »Alt om kost«, rejsehold, hotlinje, hjemmeside, og man vil også lave nogle informationspakker. Igen synes Socialdemokratiet, det er udmærket, at der er de aktiviteter, det er bare ikke nok. Det ville have været rart, hvis der også her havde været en underretning af, at der nu var ekstra midler på forskningssiden til at sætte ind over for de her problemer, som ministeren omtaler. Der er også for forskningens vedkommende massevis af

pæne ord, og vi ved fra finansloven, at det overhovedet ikke er fulgt op med bevillinger.

Derfor synes vi, at regeringen igen skulle overveje – hvilket andre ordførere også har været inde på – om man alligevel ikke kunne se, at det ville gavne sundheden og de unges kostvaner, hvis man gennemførte ordningen med at kunne støtte lokale initiativer på skoler og daginstitutioner til at oprette madordninger.

Jeg må sige, at det var en slem omgang vrøvl at høre på Venstres ordfører, der mente, at der var nogen herinde, der gik ind for, at alle børn skulle have den samme mad på samme tidspunkt. Det kan jo kun bero på, at hr. Henrik Vestergaard ikke aner, hvordan den danske folkeskole fungerer. Det er en lokal skole, og det er ikke noget, der fastlægges herindefra, der er heller ikke nogen af os, der har drømt om, at det skulle fastlægges herindefra.

Kl. 10.40

Det, der er tale om, er jo, at vi i Danmark har haft en tradition for, at man skulle medbringe madpakker, og det vil sige, at danske skoler overhovedet ikke er indrettet på at give børnene et lødigt tilbud om mad. Det er der, problemet ligger, og derfor har de ordførere, der har talt om sammenhængen med kommunernes økonomi, jo fuldstændig ret.

Det ville have været spændende her i redegørelsen at have læst regeringens overvejelse over, hvilken rolle reklame spiller på hele det her område. Det er jo tydeligt, at reklame spiller en meget stor rolle for unges kostvaner. Den er i meget høj grad med til at lokke børn og unge til at drikke diverse smarte, men meget fede og sukkerfyldte læskedrikke. Det ville jo have været en spændende debat at tage fat på.

I stedet taler regeringen i redegørelsen om, at vi skal kunne få »de rigtige informationer, når vi køber ind.« Ja, hvem kan være imod, at vi skal have de rigtige informationer, når vi køber ind? Men hvad taler vi om? Vi taler om familier, der står i sidste øjeblik og skal have handlet i et supermarked. Og hvad er det så, regeringen egentlig mener? Hvordan er det, vi skal hjælpe dem til at klare de opgaver, de står over for?

Redegørelsen rummer også nogle pæne bemærkninger om økologien. Dem er vi enige i. Vi er ligesom regeringen bekymrede over den nedgang, der har været, selv om vi har glædet os over nogle af de sidste rapporter om, at det er begyndt at gå den anden vej. Her kan ministeren i alt, hvad hun foretager sig på dette område, regne med Socialdemokratiets støtte. Også –